

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 554/2016
19.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Биљане Синановић, Зорана Таталовића и Драгише Ђорђевића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тач. 1) и 2) у вези са чл. 33. и 61. став 1, 4. и 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адвоката П.Ј. из Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 2К 221/12 од 22.07.2015. године и Апелационог суда у Нишу 5Кж1 бр. 70/16 од 28.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 19.05.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адвоката П.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 2К 221/12 од 22.07.2015. године и Апелационог суда у Нишу 5Кж1 бр. 70/16 од 28.01.2016. године као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару 2К 221/12 од 22.07.2015. године, окр. Д.М., заједно са окривљенима М.М. и С.И., оглашен је кривим за продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тач. 1) и 2) у вези са чл. 33. и 61. став 1, 4. и 5. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 24.07.2014. године до 29.07.2014. године, а која ће се извршити тако што ће је окривљени издржати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, с тим да не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка

суду, на име паушала износ од 7.000,00 динара и на име осталих трошкова кривичног поступка солидарно са осталим окривљенима износ од 158.445,11 динара, као и на плаћање оштећенима на име имовинскоправног захтева солидарно са осталим окривљенима, и то ошт. М.Р. износ од 57.750,00 динара, оштећенима Ж.В. и Љ.Л. износ од 52.400,00 динара, ошт. М.М. износ од 12.100,00 динара, док су у преосталом неодређеном делу имовинскоправног захтева ови оштећени упућени на парницу, као и ошт. М.Т. износ од 58.500,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудне наплате.

Апелациони суд у Нишу, пресудом 5 Кж1 бр. 70/16 од 28.01.2016. године, одбио је као неосновану, између осталих, жалбу браниоца окр. Д.М. и потврдио пресуду Основног суда у Зајечару 2К 221/12 од 22.07.2015. године.

Бранилац окр. Д.М., адв. П.Ј., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона на штету окривљеног из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. у вези са чланом 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом Врховном касационом суду да побијане пресуде укине у делу у којем се окр. Д.М. осуђује за предметно кривично дело и да врати предмет првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. Д.М. сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.М. је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окр. Д.М. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер су засноване на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати, и то на записницима о саслушању окривљених Д.М. и М.М. на главном претресу од 13.11.2012. године и на записнику о саслушању окр. М.М. пред истражним судијом од 16.05.2011. године, када су саслушани без присуства браниоца, због чега је након ступања на снагу сада важећег ЗКП, сходно одредби члана 603. тог законика, ове записнике о саслушању окривљених требало издвојити из списка предмета, те поступак поновити и окривљене саслушати у присуству браниоца, чије присуство је обавезно у смислу члана 74. став 1. тачка 2) сада важећег ЗКП, с обзиром на прописану казну за предметно кривично дело (затвор до 8 година).

Изложене наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване. Истим се понављају наводи жалбе браниоца окр. Д.М. изјављене против првостепене

пресуде, због исте повреде закона о којој је овде реч, а које је другостепени суд оценио као неосноване и за ту оцену и заузето становиште да су означени искази окривљених Д.М. и М.М. прибављени у свему у складу са Законом о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04 ... 76/10) који је примењиван у време предузимања тих процесних радњи и према којем се оцењује законитост истих, сходно одредби члана 604. став 1. сада важећег ЗКП, у својој пресуди на страни 3 став пети, дао јасне и потпуне разлоге које као правилне прихвата и овај суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Наводима захтева да је за доношење законите пресуде од одлучног значаја издвајање из списка спорних записника о саслушању окривљених Д.М. и М.М. због чињенице да се окр. М.М. на главном претресу бранио ћутањем и да је суд пропустио да изведе доказ који је бранилац окр. Д.М. предложио, наиме да изврши увид у списе предмета Основног суда у Књажевцу 6К.1136/13 и изјаву окр. М.М., на записнику о главном претресу у том предмету, да није извршио било које кривично дело крађе са окр. Д.М., а да тај доказ компромитује исказе окр. М.М. дате у овом поступку у истрази и у полицији, надаље, да суд није ценио налаз и мишљење Биолошког факултета у Београду од 06.03.2013. године из којег произилази да окр. Д.М. није допринео настајању анализираних трагова и да не постоји ни један други доказ који потврђује наводе оптужног акта против окр. Д.М., у суштини се оспорава правилност оцене суда одбрана окривљених и изведених доказа и правилност и потпуност чињеничног стања утврђеног том оценом.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.М. у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

